

Høgni Djurhuus
fekk Móðurmáls-
virðislønina
2012

UMAFTUR AFTURUM

Grønt/gult undir brúnt/grátt

Hon er við at hvørva, trøðin vestanfyri. Minni enn helvtin er eftir. Útsýnið úr stovuni í skjótt 29 ár.

Tað, sum var grønt leingi, í øldir ivaleyst, verður nú so við og við grátt og brúnt.

Grátt og brúnt so hvørt sum tann stóra, gula maskinan grevur seg gjøgnum tað grøna, og hvítir lastbilar koyra eina lassið fyri og annað eftir at gráum gróti til vegin og grundstykkini á trøðni, sum skjótt var.

Nakað er tó eftir av henni enn. Útsyningsfimtingurin er sóljugulur. Eg skrivi um trøðna millum mín og Villingardalsvegin. Enn ein trøð í Havn hvørvur undir framstiginum.

Eg átti sjálvandi at mótmælt og savna undirskriftir. Tað høvdu onnur gjørt í teirri nøgdu tjóðini. Har rennur ein á gjøgnum trøðna. Á, gamaní, nakað nógv gjørt av. Kanska løkur er rættari orðið. Men hann rennur.

Har var eitt gamalt gróthús, sum ikki er har longur. Tað er helst farið sum ífylla í vegin mitt gjøgnum trøðna.

Har var eisini eitt fjósskapilisi við køsti í kjallaranum.

Hoyrdur eri eg ivaleyst, óbeinleiðis, tá byggisamtyktin varð broytt. Tá bar til at kæra.

Men tað gjørdi eg ikki. Og eg mótmæli heldur ikki nú. Savni onga undirskrift, heldur ikki mína egnu.

Tí eg

haldi tað vera spennandi at síggja, hvat fer at henda har vesturi á trøðni, sum var. Hvussu fara húsini at vera, tvíhús, raðhús ella sethús?

Útsýnið hjá teimum verður gott út á fjørðin teir dagar, sýnið er gott. Spennandi at fylgja við úr stovuvindeyganum, á fremsta beinki.

Tað var tað eisini, tá geitir spældu á trøðni. Beistaðust og hildu skansan á steinum. Nógv stuttligari djór enn seyður, geitirnar. Nú eru nøkur ár, síðani tær fóru.

Har vóru gæs við ungum hvørt vár, nøkur pør, hvørt við sínari tunnu at verpa í. Og steggin gekk ótolin og biðaði uttanfyri, hugdi inn, tá nærkaðist ella hann hoyrði okkurt innan úr myrkrinum. Ansaði eisini væl eftir, at eingin kom ov nær. Ræddist ongan. Fór físand eftir rossunum, sum gingu har og filosoferaðu.

Har vóru dunnur í tí lítla hylinum, sum ikki enn er farin undir grátt. Har eru enn nógvir fuglar av teimum vanligu sløgnum á okkara leiðum, kráka, likka og stari.

Har stóðu eisini bilvrak. Tey pyntaðu ikki. Leingi hýsti trøðin millum annað nøkrum skaddum bilum av tí betra týska slagnum, Audi og BMW.

Vónandi fer tann nýggi býlingurin at taka nakað at tráa útsynninginum, sum alt ov ofta kemur brestandi oman av reyninum.

Ella ger hann smogur, sum mið-

savnar og styrkir hvirlurnar, áðrenn tær koma til mín styrktar.

Batarnir, ella vandarnir, eru har.

Hvønn dag, eg komi heim frá arbeiði, eri eg spentur at síggja, hvat nú er hent á trøðni, sum skjótt var. Nakað er eftir av henni enn, sóljugul og grasgrøn.

Tværmágentur vóru í sóljuhavinum í nakrar tímar leygarkvøldið og aftur sunnudagin. Tær vildu bjarga nøkrum sóljum, áðrenn maskinurnar herjaðu á aftur mánamorgun.

Mintist gamla sangin um sóljugentuna. "Hon sóljutyssi í hondum hevur/tann fyrsta heilsan frá vársins tíð".

Nei, romantikkur nyttar lítið her, hóast hann verður nógv brúktur, millum annað, tá áir, sum eingin annars visti um, skulu verjast.

Vænti tó, at løkurin gjøgnum grannatrøðna fær frið.

Nú fer so enn ein grønur blettur í Havnini, eitt andarhol, undir asfalt og betong.

Tey tosa og tosa og skriva og skriva annars um einar grønar Føroyar.

Ná, lögtingið gav loksins samkyndum rættindi, vit onnur hava. Rættin at tjóðra seg við hjúnabandi.

Tillukku, tillukku við rættinum at skerja frælsið.

Høgni Djurhuus

MYND: HEINESSEN MYNDIR

Ája!

ÁRNI GREGERSEN

Í Føroyum fegnast vit um, at útlendsk ferðafólk nú halda, at Føroyar er eitt spennandi ferðamál. Tey leita higar í størri og størri tali.

Skulu vit framvegis átaka okkum at bjóða okkara land fram sum ferðamannaland, so er eisini neyðugt at vit veita teimum sum koma higar dygga tænastu.

Tað skal gera, at tey sum vitja her fortelja øðrum um upplivingarnar í Føroyum og hvussu góð tænastan er í fjarskotna oyggjalandinum har norðuri millum Skotland, Ísland og Noreg.

Spurningurin er bara um

vit eru før fyri at veita slíkar tænastur.

Jú, sjálvandi eru vit tað vilja tey flestu siga og serliga tey sum arbeiða í ferðavinnuni.

Eg havi ein pástand. Hann er, at vit als ikki eru ein tjóð, sum veitir tænastur.

Vit eru hionvegin ein tjóð við krakkaveldi og smáum kongaríkjum, sum oftast royna at sleppa sær undan at taka ábyrgd og royna at sleppa undan at gera ov nógv.

Lat meg undirstrika, at tað sjálvandi finnast undantøk, sum gera mín pástand til skammar.

"Ikke desto mindre" hava vit bygt eitt samfelag upp, har flestu fólk royna at sleppa sum lættast ígjøgnum við at forða, obstruera, tað sum politiski myndugleikin

Árni Gregersen,
journalistur,
skrivar

©Álvur Haraldsen

roynir at gera.

Tak til dømis tosið um rúmliga samfelagið, sum henda smgongan roynir at gera til eitt slogan.

Tankin er góður, men veruleikin hinumegin skrankarnar, har vanlig fólk mæta almenna myndugleikanum, er ein heilt annar.

Meylsamskipti við "cover my ass" meylum er meira reglan enn undantakið.

Havi hoyrt um ógvuslig dømir í seinastuni.

Um ein drong, sum kom illa fyri og gjørdist heilaskaddur. Hjálpin og tænastuveitingin móttvegis drongi og foreldrum er undir alt lágmark og foreldrini eru nú so hart kroyst, at tey umhugsu at flyta av landinum.

Hitt dømi er um ein, sum er raktur av sjúku, sum ger viðkomandi blindan um nøkur

ár. Bæði skúli, sjóndepil og aðrir almennir mynduleikar vísa viðkomandi frá sær, heldur enn at fyrirreika viðkomandi til tíðina, sum blindur.

Hetta er ein partur av almennu skipanini. Kann heldur ikki lata vera við at nevna stóra politiska gjøgnumbrotið, tá ið kommunurnar finga ábyrgdina av teimum gomlu.